

да се присъедини къмъ четата на П. Хитова. Послѣдний ги повърналъ, като имъ казалъ, че не е дошло врѣмето да се развѣва бѣлгарския байракъ. Дѣдо Желю остана въ Сливенския балканъ да отвлича вниманието на турското правителство, а Панайотъ Хитовъ замина прѣзъ Стара-планина за Сърбия. Прѣзъ есента дѣдо Желю се готвеше да замине за Румания, но слѣдствие нѣкакви недоразумения убива самъ едного отъ другаритѣ си, единъ много добъръ и храбъръ момъкъ, който се казваше Ганю Шумналията. Това стана причина щото Гунчо ¹⁾ да се отдѣли отъ четата на дѣда Желя, като остана и той въ балкана. Въ началото на зимата Стоянъ Бухалийски довѣжда Гунча въ Сливенъ. Настаниха го въ една огдѣлна стая отъ кѣщата на братия Щилианъ и Никола Минови. Азъ бѣхъ задѣлженъ да му отслужвамъ. Прѣзъ тая зима Гунчо изпрати човѣкъ въ Румания до брата си Стефана, съ когото да се съвѣтва. Тоя човѣкъ донесе извѣстие, че при пукването на пролѣтѣта, войводата Х. Димитръ ще мине Дунава и ще развие знамето. Гунчо вземаше вече сериозни мѣрки, щото да може да вземе и той живо участие въ борбата. Той сполучи да обѣди и нѣколко момчета отъ казашкия алай, които обѣщаха при настѣпването на пролѣтѣта да дойдатъ въ Сливенския балканъ. Всичко отиваше на добрѣ. Четата на Гунча броеше около 200 отборъ млади момчета, снабдени съ всички принадлежности за бой. Тия момчета не бѣха само отъ Сливенъ. Мнозина отъ тѣхъ бѣха изъ околнитѣ села. Пролѣтѣта наближи. На 26 мартъ 1868 г. пристигнаха изъ Одринъ отъ казашкия алай Сава Великовъ ²⁾, Христо Дюкмеджия ³⁾ и Яни Димитровъ ⁴⁾. Тѣ бѣха въоружени. Гунчо распореди за становище Матейския балканъ, два часа на сѣверо-изтокъ отъ

¹⁾ Псевдонимъ на Илия Господановъ отъ Сливенъ.

²⁾ Родоуъ отъ Сливенъ.

³⁾ " " Карлово

⁴⁾ " " Кръкелисиц